

vist er det, hvad Franskmændene end havde regnet paa, enten paa stærk Sympathi fra Folkets Side eller paa Landets Svagheit, naar de havde sendt noget Andet, end det, de sendte hertil, lidt Mere, vilde de have været istand til at tvinge Landet. Det fremgaar tydeligt af de Udtalelser, som den franske Afsending fremsatte til hvem, der vilde høre derpaa, at han var kommen hertil: „pour arranger cette petite affaire“, saaledes betragtedes det dengang. Men Spørgsmaalet er, om ikke Forholdene dernede kunne stille sig noget anderledes en anden Gang og da fremtræde med en saadan Aador og Styrke, at vi ere nødsagede til at bøje os for dem. Klart er det, at, have vi ingen Modstandskraft, ere vi nødsagede til at bøje os for den, der først stiller sine Fordringer til os, uanset, om det er overensstemmende med vor Sympathi, uanset om det er stemmende med Landets Fordel. Men hvad der efter min Anskuelse er fuldt saa farligt som en saadan Opfordring til at slutte sig til den ene eller anden krigsførende Magt, til at træde ud af den Neutralitet, som det maa være enhver dansk Regjerings Pligt fremfor Alt at have, det er, at man vilde besætte Sjælland som et strategisk vigtigt Punkt. I det første Fordrag, vi hørte af det ærede 2det kongevalgte Medlem, indrømmede han det; han forudsatte Muligheden af det, og han sagde: Naar der for Exempel udbræder Krig mellem Rusland og Lybskland, hvilke Fordringer vil der da fremkomme om Besættelsen af Sjælland? Hans Resultat blev, at der ingen Sandsynlighed var for, at nogen af Magterne vilde gjøre Forsøg derpaa. Det er fuldkommen rigtigt. Den Krig, som mellem Rusland og Lybskland muligvis engang skal føres og føres i Østersøen, den bliver ført i en helt anden Del af Østersøen end ved de danske Kyster. I dag fremdrog han et andet Exempel. Han sagde: Dersom England og Rusland komme i Krig, vil England saa anse det for nødvendigt at besætte Sjælland, og vil det, dersom den danske Regjering vægrer sig ved at indrømme det, og Kjøbenhavn er befæstet, vige tilbage for at beleire Kjøbenhavn, indtage det og saaledes tvinge os til at overlade Sjælland til Besættelse af England? Det er jo let nok at vælge Exempler, som passe for Ons Bevisførelse, og det tror jeg, det ærede kongevalgte Medlem har gjort ved denne Leilighed. Der vil ikke være nogen som helst Grund til for England at fordre en Besættelse af Sjælland. Hvad det vil forlange, er maaske Forsyning med f. Ex. Kul, en Ojenstand, som det for Resten er omstridt, om den skal henregnes til Krigsfornödenheder eller ikke, men som Forholdene ere nu, og som de sandsynligvis ville blive i en længere Fremtid, vil den russiske Flaade ikke kunne maale sig med den engelske. Den vil ikke vove sig frem til Danmark, og stulde den vove sig frem, vil den usejlsbarlig blive drevet tilbage. Men det er be-
syndeligt, at det ikke er nævnt, at der endnu er

en Fasilandsstormagt, og det er Frankrig. Det blev nævnt af den høitærede Krigs- og Marine- minister, at der ogsaa var Mulighed for en Krig mellem andre Magter end netop England og Rusland eller Rusland og Lybskland. Der kunde jo meget let tænkes en Krig mellem Frankrig og England og Lybskland, mellem 2 af disse Magter eller mellem 2 af disse mod een eller Rusland og Lybskland allieret mod begge de andre Magter osv. Er det Tilfældet, anser jeg det for i høieste Grad sandsynligt, at begge de krigsførende Magter ville anse det for i en væsentlig Grad vigtigt at være i Besiddelse af Sjælland, eller at være stikke paa Danmarks Bistand, hvis de anse Danmark for stærkt nok til at forsvare sig. Det er min fulde Overbevisning, at Danmarks Veliggenhed er af en saadan Natur, at det i en eller anden Krig mellem disse Magter absolut maa faae stor strategisk Betydning. Nu mente det ærede 2det kongevalgte Medlem, at i saa Tilfælde, dersom den ene eller anden af de krigsførende Magter vilde bemægtige sig Sjælland, vilde det være en stor Ulykke, at Kjøbenhavn var befæstet. Det vilde være langt bedre, naar Kjøbenhavn ikke var befæstet; thi saa vilde der mangle Støttestruer for en Okkupationshær, og saa vilde man betænke sig paa at okkupere Sjælland. Jeg mener nu, at, er Kjøbenhavn befæstet, og er Regjeringen og Folket enige om at ville forsvare sig, at ville have sin Neutralitet, betænker den fremmede Magt sig to Gange paa at sende en Okkupationshær til Sjælland for at besætte Sjælland, naar den Hær først kan faae det fuldstændig, efterat have erobret Kjøbenhavn. Se vi nu hen til Forholdet, naar Sjælland var uden dette befæstede Støttestruer ved Kjøbenhavn, forekommer det mig at være klart, at saa er Chancerne for Tjenden til at overvinde vor Modstand ulige gunstigere. Man behøver kun at sende et Troppeskrig, stærkt nok til at overvinde den danske Hærs Modstand i aaben Mark. Hæren, som maaske ikke er bleven fuldstændig samlet, Resterne af Hæren, som er bleven slaet i en eller flere Fægtninger, har intet Sted at ty hen, og der vil saa sandsynligvis ikke være Andet for den at gjøre, end at overgive sig. Hvad det angaar, at Besættelsen af Sjælland stulde være betænkeligere for vedkommende Magt, naar der ikke var et fast Støttestruer for Okkupationshæren, indrømmer jeg fuldstændig Rigtigheden heraf; men en energisk Krigsfører vil meget hurtigt skaffe et saadant Støttestruer tilveie. Ved provisoriske Bærter, ved Feltbefæstninger vil man jo kunne stikke sig en Stilling, der kan blive saa stærk, at den vil udkræve en formelig Beleiring. Man vil sige, at der hører Tid dertil, og der hører Arbeidere dertil; men Tiden kan blive kortvarig, der kan udrettes Meget i kort Tid, og Arbeidere ville ikke mangle. Det værgeløse Sjællands Befolkning vil blive drevet til Standsarbejderne, Kjøbenhavns Befolkning ligesaavel som